

За васъ треви, цвѣтя, за тебъ, безбрежность,
дошелъ съмъ тукъ, безъ пжтъ и безъ следа,
да потопя душата си въвъ нѣжностъ,
каквато не намѣрихъ въвъ града.

Сърдцето ми не издържа. Азъ спирамъ.
Въвъ моитѣ очи блестятъ сълзи.
И чувамъ какъ подъ храститѣ извира
като вода живота и пълзи.

Тукъ сякашъ хубавица е вървѣла
съсъ златенъ погледъ, съ пѣсень на уста,
каквато никога не е звучала —
не се е пѣла нивга по свѣта.

Така опитъ, азъ искамъ да потъна,
да падна съсъ затворени очи,
доволенъ, че усѣтихъ въ менъ бездѣнна
любовъ и земна радостъ да звучи.

И нека шумно, съ пукотъ да приижда
тукъ новия животъ, съсъ грѣмъ и звѣнъ.
Сърдцето ми спокойно и безгрижно
ще спи въ земята своя вѣченъ сънъ.

Години, вѣкове надъ менъ ще тичатъ,
ще дойдатъ дни по-нови, по-добри.
Пакъ слънцето земята ще обкичва
и съ своя ходъ победенъ ще върви.